

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

19.12.2022 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Kwestia oceny czy wydatki na imprezy integracyjne w części dotyczącej współpracowników B2B stanowią koszty uzyskania przychodów, wyrok NSA z 19 października 2022 r., sygn. II FSK 572/22

3

Ustalenie czy odpisy amortyzacyjne, które obciążają wynik finansowy spółki nieruchomościowej, dokonywane zgodnie z przepisami o rachunkowości są dla spółki kosztem uzyskania przychodu w wysokości wynikającej z przepisów ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 8 grudnia 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.589.2022.1.DD

4

Kwestia oceny czy wydatki na imprezy integracyjne w części dotyczącej współpracowników B2B stanowią koszty uzyskania przychodów, wyrok NSA z 19 października 2022 r., sygn. II FSK 572/22

W odniesieniu do wydatków reprezentacyjnych związanych z uczestnictwem w spotkaniach o charakterze integracyjnym osób fizycznych, które nie są zatrudnione w spółce i świadczą na jej rzecz usługi w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (umowy o współpracy B2B) należy zgodzić się ze stanowiskiem organu, że wydatki te nie mogą zostać uznane za koszty podatkowe, z uwagi na to, że z tymi osobami jako równorzędnymi partnerami spółkę łączą powiązania biznesowe.

Komentarz eksperta

Od pewnego czasu utrwała się linia interpretacyjna organów podatkowych, w której dodatkowe świadczenia na rzecz współpracowników (tzw. samozatrudnionych, osoby współpracujące w ramach umów B2B) kwalifikuje się jako koszty reprezentacji, wyłączone wprost z kosztów podatkowych na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy CIT. Dotyczy to między innymi udziału takich osób w tzw. imprezach integracyjnych organizowanych przez podatnika.

Wykładnię taką przyjął także NSA w komentowanym wyroku, pomimo iż wcześniej WSA w Rzeszowie uchylił zaskarżoną przez podatnika interpretację DKIS. Jako zasadnicze uzasadnienie takiej kwalifikacji

sąd wskazał na okoliczność, iż podatnika łączą z tymi osobami powiązania biznesowe na zasadzie równorzędności i niezależności.

Stanowisko takie i jego uzasadnienie wydają się być trudne do zaakceptowania.

Przede wszystkim o ewentualnych kosztach reprezentacji powinno się mówić w zakresie kosztów ponoszonych na rzecz podmiotów zewnętrznych w stosunku do podatnika, względem których chce on wykreować pozytywny wizerunek. Przy czym powinno to raczej dotyczyć kontrahentów, którym podatnik chce sprzedać swoje towary/usługi, a nie podmiotów, które świadczą na rzecz podatnika swoje usługi. W relacji ze swoimi współpracownikami podatnik był stałym usługobiorcą, a nie potencjalnym usługodawcą. Poza tym taka kwalifikacja nie przystaje do obecnych realiów życia gospodarczego, a w wyroku NSA trudno wskazać istotne argumenty przemawiające ze postawioną tezą.

Niemniej jednak należy mieć świadomość, iż organ podatkowy w razie ewentualnej kontroli może zająć analogiczne stanowisko jak organy podatkowe czy NSA i zakwestionować ww. wydatki w kosztach podatkowych.

JUSTYNA PUŁKA
DORADCA PODATKOWY

Ustalenie czy odpisy amortyzacyjne, które obciążają wynik finansowy spółki nieruchomościowej, dokonywane zgodnie z przepisami o rachunkowości są dla spółki kosztem uzyskania przychodu w wysokości wynikającej z przepisów ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 8 grudnia 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.589.2022.1.DD

Wnioskodawca (sp. z o.o.) jest polskim rezydentem podatkowym. Przedmiotem przeważającej działalności wnioskodawcy jest wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi.

Wnioskodawca 22 grudnia 2021 r. nabył zabudowaną nieruchomość, której wartość przekroczyła 10 000 000 zł (wyniosła 12 420 000 zł netto). Na gruncie ustawy o rachunkowości oraz ustawy CIT nabyty przez spółkę budynek został zakwalifikowany do środków trwałych oraz wprowadzony do ksiąg rachunkowych 22 grudnia 2021 r.

Wnioskodawca rozpoczął od początku stycznia 2022 r. dokonywanie odpisów amortyzacyjnych od budynku znajdującego się na nieruchomości oraz od budowli. Zgodnie z przepisami o rachunkowości odpisy amortyzacyjne z tytułu zużycia środków trwałych, w tym budynku obciążają wynik finansowy wnioskodawcy.

Wnioskodawca od 1 stycznia 2022 r. jest spółką nieruchomościową w rozumieniu art. 4a pkt 35 ustawy CIT.

W ramach wniosku o interpretację indywidualną spółka zapytała DKIS czy w związku z tym, że na podstawie art. 32 ust. 7 ustawy o rachunkowości, spółka dla celów bilansowych dokonuje odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych według zasad określonych w przepisach podatkowych, tj. w ustawie CIT, odpisy amortyzacyjne z tytułu zużycia budynku, które obciążają wynik finansowy spółki, są dla spółki kosztem uzyskania przychodu?

W ocenie wnioskodawcy dokonywane odpisy amortyzacyjne od budynku stanowią koszt podatkowy.

Organ uznał stanowisko podatnika za prawidłowe.

Komentarz eksperta

Od 1 stycznia 2022 r. weszła w życie zmiana w brzmieniu art. 15 ust. 6 ustawy CIT, która ma doniosły charakter dla podmiotów o statusie spółki nieruchomościowej (warto przypomnieć, że spółka nieruchomościowa to podmiot, inny niż osoba fizyczna, który jest zobowiązany na podstawie odrębnych przepisów do sporządzania bilansu, a ponadto spełnia określone w ustawie CIT przesłanki co do struktury aktywów).

W aktualnym stanie prawnym kosztem uzyskania przychodów są odpisy z tytułu zużycia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (odpisy amortyzacyjne) dokonywane zgodnie z art. 16a-16m ustawy CIT, przy czym w przypadku spółek nieruchomościowych odpisy dotyczące środków trwałych zaliczonych do grupy 1 Klasyfikacji Środków Trwałych (KŚT) nie mogą być w roku podatkowym wyższe niż dokonywane zgodnie z przepisami o rachunkowości odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe z tytułu zużycia środków trwałych, obciążające w tym roku podatkowym wynik finansowy jednostki.

Praktycznym skutkiem wprowadzonej zmiany jest po pierwsze to, że spółki nieruchomościowe które obecnie stosują dla celów bilansowych niższe stawki amortyzacji nieruchomości zaliczanych do grupy 1 KŚT, niż dla celów podatkowych, muszą ograniczyć wartość kosztów uzyskania przychodów w tym zakresie, a po drugie, że spółki nieruchomościowe, które klasyfikują nieruchomości dla celów rachunkowych (bilansowych), zgodnie z art. 28 ust 1 pkt 1a ustawy o rachunkowości jako nieruchomości inwestycyjne wyceniane według ceny rynkowej (wartości godziwej), od której nie naliczana jest amortyzacja dla celów rachunkowych (bilansowych) w 2022 r. całkowicie straciły prawo do dokonywania amortyzacji takich aktywów na potrzeby podatkowe.

W przywołanej interpretacji indywidualnej DKIS potwierdził stanowisko spółki, zgodnie z którym odpisy amortyzacyjne

od środków trwałych według zasad określonych w przepisach podatkowych, tj. w ustawie CIT, które obciążają wynik finansowy spółki, są dla spółki kosztem uzyskania przychodu.

Warto podkreślić jednak, że zgodnie z przedstawionym przez podatnika stanem faktycznym, status spółki nieruchomościowej nabyła ona na skutek transakcji zakupu nieruchomości w grudniu 2021 r., tym samym najpewniej antycypując negatywne skutki wprowadzonych od br. zmian, wnioskodawca zdecydował się na sklasyfikowanie nieruchomości, nie jako inwestycja, a jako środek trwały.

W przypadku wielu innych podmiotów, które na moment wejścia w życie zmian

w art. 15 ust. 6 ustawy CIT posiadały nieruchomości zaliczane do grupy 1 KŚT, zmiana rachunkowego (bilansowego) modelu wyceny nieruchomości na metodę wyceny według cen nabycia lub kosztów wytworzenia albo wartości przeszacowanej, co umożliwiłoby dokonywanie odpisów amortyzacyjnych od nieruchomości na gruncie rachunkowym (bilansowym) oraz w konsekwencji, na gruncie podatkowym, może zostać uznana za działanie sztuczne i w praktyce być kwestionowana przez organy podatkowe.

BARTOSZ PODSKALNY
KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIIS TREŚCI

Kwestia wykładni art. 93a § 2 pkt 2 w zw. z art. 93a § 1 ordynacji podatkowej w przypadku wniesienia przedsiębiorstwa osoby fizycznej do spółki osobowej (w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r.), wyrok 7 sędziów NSA z 6 grudnia 2022 r., sygn. I FSK 2223/18	7
Wpłaty na fundusz reklamowy Kasy Krajowej nie stanowią kosztu podatkowego SKOK, wyrok NSA z 6 grudnia 2022 r., sygn. II FSK 964/20	7
Zakres przedmiotowy pojęcia „papiery wartościowe” na gruncie ustawy CIT, wyrok NSA z 7 grudnia 2022 r., sygn. II FSK 1013/20	7
Zakres przedmiotowy normy art. 19 PPSA, zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 7 grudnia 2022 r., sygn. I FSK 922/19	8
Kwestia zwolnienia z VAT działalności w zakresie medycyny naturalnej dalekiego wschodu, wyrok WSA w Łodzi z 9 grudnia 2022 r., sygn. I SA/ŁD 684/22	8
Kwestia zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 15 ustawy VAT odnośnie usług zarządzania ryzykiem zakładów bukmacherskich, wyrok WSA w Warszawie z 7 grudnia 2022 r., sygn. III SA/WA 1424/22	8

Kwestia wykładni art. 93a § 2 pkt 2 w zw. z art. 93a § 1 ordynacji podatkowej w przypadku wniesienia przedsiębiorstwa osoby fizycznej do spółki osobowej (w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r.), wyrok 7 sędziów NSA z 6 grudnia 2022 r., sygn. I FSK 2223/18

W stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. w przypadku, gdy osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, wniosła na pokrycie udziałów wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa do spółki niemającej osobowości prawnej, spółka ta na podstawie art. 93a § 2 pkt 2 w zw. z art. 93a § 1 ordynacji podatkowej wstępuje jedynie w przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa tego przedsiębiorstwa.

W stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. w świetle art. 93a § 2 pkt 2 w zw. z art. 93a § 1 i art. 133 § 1 ordynacji podatkowej w przypadku, gdy osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, wniosła na pokrycie udziałów wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa do spółki niemającej osobowości prawnej - stroną postępowania dotyczącego jej zobowiązań podatkowych za okresy rozliczeniowe sprzed wniesienia przedsiębiorstwa jest nadal ta osoba fizyczna.

Natomiast w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. w świetle art. 93a § 2 pkt 2 w zw. z art. 93a § 1 ordynacji podatkowej w przypadku, gdy osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, wniosła na pokrycie udziałów wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa do spółki niemającej osobowości prawnej - spółka ta na podstawie art. 112 § 1 ordynacji podatkowej odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z tą osobą fizyczną za powstałe do dnia wniesienia przedsiębiorstwa zaległości podatkowe związane z wniesionym przedsiębiorstwem.

Wpłaty na fundusz reklamowy Kasy Krajowej nie stanowią kosztu podatkowego SKOK, wyrok NSA z 6 grudnia 2022 r., sygn. II FSK 964/20

Możliwość zaliczenia konkretnego wydatku do kosztów uzyskania przychodów uzależniona jest od powiązania go z przychodem podatnika, który zalicza ten wydatek do kosztów, istnienia bezpośredniego lub nawet tylko potencjalnego związku przyczynowego między wydatkiem a uzyskanym przychodem oraz właściwego udokumentowania, przy czym wszystkie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. W przedmiotowej sprawie wydatki na promocję i reklamę zostały faktycznie poniesione przez Kasę Krajową, a nie przez SKOK. Przy czym bez znaczenia pozostaje źródło, z którego Kasa Krajowa pokryła przedmiotowe wydatki, a więc, że na ich sfinansowanie przeznaczyła środki wpłacone (zresztą nienależnie) przez SKOK na fundusz reklamowo-promocyjny.

Zakres przedmiotowy pojęcia „papiery wartościowe” na gruncie ustawy CIT, wyrok NSA z 7 grudnia 2022 r., sygn. II FSK 1013/20

Skoro ustawa CIT nie ogranicza pojęcia papierów wartościowych tylko do określonych papierów, w odróżnieniu do ustawy PIT, czyli nie odsyła do innej ustawy, która wymienia i definiuje określone papiery wartościowe, to mamy do zastosowania pełną pulę definicji tego pojęcia, w tym także definicję z kodeksu cywilnego. Opisane we wniosku „komercyjne bony dłużne” odpowiadają cechom papieru wartościowego zdefiniowanego w kodeksie cywilnym. Przesądza o tym fakt, że: i) wykup odbywa się na podstawie dokumentu, ii) bony są rejestrowane przez bank, iii) wiadomo kto te bony posiada.

W związku z tym tylko posiadacz bonu komercyjnego może uzyskać kwotę, za którą ten bon zakupił razem z kwotą z dyskonta. Dług ten jest spłacany na podstawie dokumentu, prawo do zwrotu kwoty wykupu wynika zatem z tego dokumentu. Tym samym do wskazanych we wniosku komercyjnych bonów dłużnych, znajdzie zastosowanie art. 7b ust. 1 pkt 6 lit. b ustawy CIT.

Zakres przedmiotowy normy art. 19 PPSA, zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 7 grudnia 2022 r., sygn. I FSK 922/19

Czy zakres przedmiotowy normy art. 19 PPSA obejmuje również badanie spełnienia przez sędziego sądu administracyjnego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowaniu po powołaniu, o których mowa w art. 5a PPSA?

Kwestia zwolnienia z VAT działalności w zakresie medycyny naturalnej dalekiego wschodu, wyrok WSA w Łodzi z 9 grudnia 2022 r., sygn. I SA/ŁD 684/22

Z orzecznictwa wynika, że państwo członkowskie ma prawo określić przez jakie zawody medyczne ma być wykonywane świadczenie medyczne, aby podlegało ono zwolnieniu. Jednocześnie brak ustawowej listy zawodów medycznych i paramedycznych nie oznacza, że zwolnienie przysługuje każdemu, kto pomaga pacjentowi w powrocie do zdrowia. W tym kontekście należy uznać, że planowane zatrudnienie przez spółkę do świadczenia usług w zakresie opieki medycznej, osób, które nie wykonują zawodów medycznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o działalności leczniczej wyklucza możliwość skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 lit. c ustawy VAT.

Należy podkreślić, iż to do państwa członkowskiego należy określenie co jest zawodem medycznym, a podmioty, które spółka zamierza zatrudnić - w tej kategorii (grupie) się nie mieszczą. Zatem należy przyznać rację organowi, że niewykonywanie opieki medycznej w ramach zawodów medycznych przekreśla możliwość skorzystania z tego zwolnienia.

Natomiast brak wpisania spółki do rejestru podmiotów leczniczych wyklucza możliwość skorzystania ze zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy VAT, ponieważ przepis ten wyklucza zwolnienie w przypadku osób, spółek czy innych podmiotów, które świadczą usługi nawet w ramach działalności leczniczej, jeżeli nie są one podmiotami leczniczymi.

Kwestia zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 15 ustawy VAT odnośnie usług zarządzania ryzykiem zakładów bukmacherskich, wyrok WSA w Warszawie z 7 grudnia 2022 r., sygn. III SA/WA 1424/22

Zwolnienie, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 15 ustawy VAT ma charakter przedmiotowy. Oznacza to, że zwalnia się z podatku działalność w zakresie gier hazardowych podlegających przepisom o grach hazardowych. Zwolnienie to nie polega jedynie na zwolnieniu działalności w zakresie urządzania gry hazardowej, czyli nie jest adresowane tylko do aktywności podmiotu zarządzającego gry hazardowe, ale przedmiotowo obejmuje całe spektrum działalności, które mieści się w zakresie gier hazardowych. Tym samym należy uznać, iż usługi analizy ryzyka zakładu bukmacherskiego stanowią usługi specyficzne, istotne dla prowadzenia działalności bukmacherskiej.

Można powiedzieć, że zarządzanie ryzykiem zakładów wzajemnych, bukmacherskich stanowi rdzeń działalności bukmacherskiej. Zatem nie sposób byłoby mówić o prowadzeniu biznesu bukmacherskiego bez takiej działalności. Zasadniczo należy zgodzić się ze spółką, że zwolnienie z art. 43 ust. 1 pkt 15 ustawy VAT dotyczy usług zarządzania ryzykiem zakładów bukmacherskich.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Brak opodatkowania VAT bezpłatnego udostępnienia na rzecz klientów sprzętu medycznego do używania , interpretacja indywidualna DKIS z 5 grudnia 2022 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.585.2022.2.IG	10
Kwestia uznania fabrycznie nowych robotów za roboty przemysłowe, o których mowa w art. 38eb ust. 3 ustawy CIT. Zasady dokonywania odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych stanowiących roboty przemysłowe , interpretacja indywidualna DKIS z 2 grudnia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.645.2022.2.BS	11
Obowiązek rozpoznania przychodu podatkowego w związku z rozpoczęciem świadczenia usług dystrybucyjnych z wykorzystaniem infrastruktury należącej do innej spółki na zasadach bezpłatnego użyczenia , interpretacja indywidualna DKIS z 1 grudnia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.566.2022.1.AN	11
Kwestia korekty podatku należnego VAT w sytuacji sprzedaży usługi z błędną stawką VAT , interpretacja indywidualna DKIS z 30 listopada 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.773.2022.2.WN	12
Ustalenie, czy świadczone usługi w ramach prowadzonej działalności przy wykorzystaniu hotelu sprawiają, iż ten budynek podlega podatkowi od przychodów z budynków, o którym mowa w art. 24b ust. 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna DKIS z 30 listopada 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.658.2022.1.DD	12
Ustalenie miejsca świadczenia i opodatkowania usługi elektronicznej nabywanej od podmiotu z USA. Obowiązek rozliczenia podatku VAT z tytułu importu usług nabywanych od zagranicznego podmiotu , interpretacja indywidualna DKIS z 22 listopada 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.391.2022.2.JO	13

Brak opodatkowania VAT bezpłatnego udostępnienia na rzecz klientów sprzętu medycznego do używania, interpretacja indywidualna DKIS z 5 grudnia 2022 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.585.2022.2.IG

W przedmiotowej sprawie nie dojdzie do dostawy towarów, gdyż w dalszym ciągu spółka pozostanie właścicielem przekazywanego do używania sprzętu medycznego. Istotą dostawy towarów jest przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel. W art. 7 ust. 1 ustawy VAT mowa jest o czynności, która daje otrzymującemu towar, prawo do rozporządzania rzeczą jak właściciel (prawo do wyzbycia się, obciążania, zmiany).

Natomiast w przedstawionym zdarzeniu przyszłym, wraz z udostępnieniem sprzętu medycznego, nie dochodzi do przeniesienia na klientów prawa do rozporządzania tym sprzętem medycznym jak właściciel. Zatem nie mamy tu do czynienia z dostawą towarów w rozumieniu powyższego przepisu. Tym samym ze względu na nieodpłatny charakter tej czynności, nie ma tutaj mowy o odpłatnej dostawie towarów. Nie jest to również dostawa nieodpłatna, o której mowa w art. 7 ust. 2 ustawy VAT.

Czynność ta może być zatem traktowana wyłącznie jak nieodpłatne świadczenie usług. W opisanym przypadku wydanie towarów na podstawie umowy użyczenia mogłoby zatem podlegać opodatkowaniu VAT, na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy VAT. Przepis ten odnosi się jednak wyłącznie do świadczeń na cele inne niż działalność gospodarcza. Oznacza to, że o opodatkowaniu nieodpłatnego świadczenia usług decyduje bezpośrednio cel tego świadczenia. Jeżeli usługi nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, wówczas podlegają opodatkowaniu VAT.

Natomiast, gdy związek ten wystąpi, nieodpłatne świadczenie usług nie podlega opodatkowaniu. W opisanym przypadku nieodpłatne użyczenie przez spółkę sprzętu medycznego jest związane z prowadzoną działalnością, ponieważ warunkiem tego użyczenia będzie zakup przez klienta odpowiedniej ilości materiałów eksploatacyjnych w określonym czasie, niezbędnych do wykorzystania użyczonego sprzętu medycznego. Takie czynności mieszczą się w celu prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej. Zatem w opisanym przypadku bezpłatne użyczenie przez spółkę sprzętu medycznego nie będzie podlegało opodatkowaniu VAT.

Kwestia uznania fabrycznie nowych robotów za roboty przemysłowe, o których mowa w art. 38eb ust. 3 ustawy CIT. Zasady dokonywania odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych stanowiących roboty przemysłowe, interpretacja indywidualna DKIS z 2 grudnia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.645.2022.2.BS

Skoro wskazane przez spółkę roboty i) są fabrycznie nowe, są monitorowane za pomocą czujników, kamer i podobnych urządzeń, ii) są połączone sygnałem cyfrowym z komputerem centralnym sterującym procesem produkcyjnym, iii) są zintegrowane z innymi maszynami w cyklu produkcyjnym podatnika, w taki sposób, iż każdy z robotów posiadanych przez spółkę wykonuje pewną określoną czynność w cyklu produkcyjnym danego wyrobu, iv) wymieniają dane w formie cyfrowej z urządzeniami sterującymi i diagnostycznymi lub monitorującymi w celu zdalnego: sterowania, programowania, monitorowania lub diagnozowania oraz są połączone z systemami teleinformatycznymi, usprawniającymi procesy produkcyjne spółki, w szczególności z systemami zarządzania produkcją, planowania lub projektowania produktów, to jako spełniające warunki określone w art. 38eb ust. 3 ustawy CIT mogą zostać uznane za roboty przemysłowe, o których mowa w tym przepisie.

Przepis art. 38eb ust. 1 ustawy CIT pozwala na ponadnormatywne odliczenie maksymalnie 50% odpisów amortyzacyjnych, w momencie gdy stają się one kosztem uzyskania przychodu w rozumieniu ustawy CIT. Ponadnormatywne odliczenie przysługuje tylko w odniesieniu do tych odpisów amortyzacyjnych, które stanowią koszt uzyskania przychodu w trakcie obowiązywania ulgi. Odliczenie ma zastosowanie do kosztów uzyskania przychodów poniesionych na robotyzację od początku roku podatkowego, który rozpoczął się w 2022 r., do końca roku podatkowego, który rozpoczął się w 2026 r. Możliwość skorzystania z tej ulgi należy wiązać z momen-

tem, w którym odpis amortyzacyjny uznawany jest za koszt podatkowy, a nie z momentem wprowadzenia składnika majątku do ewidencji środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych.

Przy czym ww. ulga dotyczy odpisów amortyzacyjnych zaliczonych do kosztów uzyskania przychodu w latach 2022-2026. Zatem, w przypadku nabycia i wprowadzenia do ewidencji środków trwałych i WNiP (zarówno przed dniem 1 stycznia 2022 r., jak i po tym dniu) fabrycznie nowych aktywów, spełniających warunki określone w art. 38eb ustawy CIT, w sytuacji osiągnięcia przez spółkę dochodów z innych źródeł niż przychody z zysków kapitałowych – odpisy amortyzacyjne od wartości początkowej tych składników dokonane w latach 2022-2026 będą podlegały rozliczeniu w ramach ulgi na robotyzację.

Obowiązek rozpoznania przychodu podatkowego w związku z rozpoczęciem świadczenia usług dystrybucyjnych z wykorzystaniem infrastruktury należącej do innej spółki na zasadach bezpłatnego użyczenia, interpretacja indywidualna DKIS z 1 grudnia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.566.2022.1.AN

Do świadczenia usług dystrybucji gazu wnioskodawca wykorzystuje wydane mu na zasadach bezpłatnego użyczenia, sieci oraz instalacje należące do objętej sankcjami spółki N. Powyższe nie wiąże się z jakimkolwiek ekwiwalentem ze strony wnioskodawcy.

Jednocześnie, wnioskodawca pobiera wynagrodzenie od dotychczasowych klientów spółki N, zgodnie z zatwierdzoną taryfą stawek. Takie zdarzenie wiąże się zatem z koniecznością rozpoznania przychodu podatkowego z tytułu nieodpłatnych świadczeń. Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że podstawą świadczenia usług nie jest umowa cywilnoprawna, ale decyzja administracyjna.

Kwestia korekty podatku należnego VAT w sytuacji sprzedaży usługi z błędną stawką VAT, interpretacja indywidualna DKIS z 30 listopada 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.773.2022.2.WN

Odnosząc się do kwestii możliwości skorygowania wartości sprzedaży z tytułu świadczonych usług solarium, należy wskazać, że w odniesieniu do świadczonych usług, które zostały przez wnioskodawcę zaewidencjonowane wyłącznie przy użyciu kasy rejestrującej – a wnioskodawca nie będzie dokonywać zwrotu części ceny, która została pobrana z powodu niewłaściwej stawki VAT klientom indywidualnym, niezależnie od tego czy cena brutto byłaby na takim samym poziomie – nie przysługuje mu prawo do skorygowania stawki i kwoty podatku VAT z 23% na 8%.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, kiedy ciężar podatku VAT został poniesiony przez ostatecznych konsumentów, tj. osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej. Zatem to nie wnioskodawca był podmiotem, który ostatecznie poniósł ciężar ekonomiczny podatku VAT, lecz osoby trzecie, od których został ten podatek pobrany w cenie za usługę. Zwrot zapłaconego podatku VAT na rzecz wnioskodawcy, który nie poniósł ekonomicznego ciężaru podatku oznaczałby nieuzasadnione przysporzenie ze strony Skarbu Państwa na jego rzecz. Tym samym zwrot podatku VAT na rzecz podatnika, który tylko formalnie, a nie faktycznie go zapłacił prowadziłby do bezpodstawnego wzbogacenia się po stronie wnioskodawcy.

W związku z powyższym wnioskodawca nie może skorygować nienależnie zadeklarowanego podatku VAT, tym samym dokonać korekty deklaracji miesięcznej VAT-7, w której naliczył i wpłacił podatek VAT z tytułu świadczonych usług solarium udokumentowanych paragonami z kasy fiskalnej, gdyż nie jest w stanie zidentyfikować osób fizycznych, które nabyły przedmiotową usługę z błędną stawką VAT i tym samym nie będzie w stanie zwrócić im różnicy w cenie odpowiadającej wysokości zawyżonego podatku VAT. Nie będzie dopusz-

czalne zatem dokonanie korekt uprzednio złożonych deklaracji, ponieważ wnioskodawca nie będzie miał możliwości skorygowania nienależnie zadeklarowanego podatku VAT. Nie zachodzą tym samym przesłanki do powstania nadpłaty podatku VAT i wystąpienia do urzędu skarbowego o jej zwrot.

Ustalenie, czy świadczone usługi w ramach prowadzonej działalności przy wykorzystaniu hotelu sprawiają, iż ten budynek podlega podatkowi od przychodów z budynków, o którym mowa w art. 24b ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 30 listopada 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.658.2022.1.DD

Udostępnianie budynku hotelowego w ramach świadczonej usługi hotelarskiej noclegowej lub krótkotrwałego zakwaterowania, wypełnia warunek, o którym mowa w art. 24b ust. 1 pkt 2 ustawy CIT odnoszący się do oddania budynku w całości lub części do używania na podstawie innej umowy o podobnym charakterze do umowy najmu lub dzierżawy. Tym samym przy założeniu spełnienia pozostałych warunków, o których mowa w art. 24b ustawy CIT, budynek hotelu podlega opodatkowaniu podatkiem od przychodów z budynków, uregulowanym art. 24b ustawy CIT.

W celu obliczenia podstawy opodatkowania podatkiem od przychodów z budynków, o którym mowa w art. 24b ustawy CIT wnioskodawca w pierwszej kolejności powinien ustalić współczynnik udziału przychodu w sumie przychodów z budynków wszystkich podmiotów z nim powiązanych, a więc w przedmiotowej sprawie tych, które posiadają udział w kapitale wnioskodawcy (udział związku zawodowego). Tak obliczony współczynnik wnioskodawca powinien następnie przemnożyć przez kwotę 10 000 000 zł. Przy obliczaniu kwoty, o której mowa w art. 24b ust. 9 ustawy CIT przypadającej na wnioskodawcę, wnioskodawca musi zatem uwzględnić ustaloną w ten sposób proporcję, a co za tym idzie nie będzie mógł skorzystać z całej wskazanej w tym przepisie kwoty pomniejszenia w wysokości 10 000 000 zł – dla wyłącznie swoich przychodów.

Ustalenie miejsca świadczenia i opodatkowania usługi elektronicznej nabywanej od podmiotu z USA. Obowiązek rozliczenia podatku VAT z tytułu importu usług nabywanych od zagranicznego podmiotu, interpretacja indywidualna DKIS z 22 listopada 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.391.2022.2.JO

Skoro stowarzyszenie nabywa usługę elektroniczną w postaci programu komputerowego od podmiotu z siedzibą w USA, którego beneficjentami są konsumenci stowarzyszenia, a następnie dokonuje jej odsprzedaży na rzecz tych konsumentów (bez marży własnej), to biorąc pod uwagę brzmienie art. 8 ust. 2a ustawy VAT należy uznać, że jako podmiot dokonujący odsprzedaży tej usługi, stowarzyszenie jest traktowane jak usługobiorca, a następnie usługodawca tej samej usługi. Tym samym, w analizowanej sprawie na gruncie ustawy VAT występuje odpłatne świadczenie usług.

W konsekwencji miejsce świadczenia dla tych usług - w przypadku ich sprzedaży na rzecz podmiotów niebędących podatnikami - należy określić na podstawie art. 28k ustawy VAT. W analizowanej sprawie miejscem świadczenia opisanych usług wykonywanych na rzecz konsumentów, osób fizycznych mających miejsce zamieszkania w Polsce, jest terytorium Polski, zatem usługi te podlegają opodatkowaniu w Polsce. Ani przepisy ustawy VAT, ani też rozporządzeń wykonawczych do niej, nie przewidują zwolnienia od podatku dla usług

elektronicznych, w związku z czym, usługa ta nie będzie korzystała ze zwolnienia z opodatkowania VAT. Tym samym z tytułu świadczenia usługi elektronicznej na rzecz konsumentów z Polski w postaci programu komputerowego stowarzyszenie będzie obowiązane rozliczyć podatek VAT w Polsce.

Z uwagi na to, że stowarzyszenie posiada siedzibę na terytorium kraju, to zgodnie z art. 28b ust. 1 ustawy VAT, miejscem opodatkowania nabywanych przez nie usług świadczonych przez podmiot zagraniczny, nieposiadający siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności w Polsce - jest terytorium kraju, tj. Polski. Wobec powyższego, nabywane przez stowarzyszenie usługi od podmiotu z USA (podmiotu zagranicznego) stanowią import usług w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy VAT, z tytułu którego stowarzyszenie jest podatnikiem, zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy VAT i to na nim ciąży obowiązek rozliczenia nabywanych usług. Ze względu na to, że usługodawca nie posiada w Polsce ani siedziby, ani stałego miejsca prowadzenia działalności, stowarzyszenie, jako usługobiorca będzie z tytułu nabycia usług podatnikiem zobowiązanym do rozpoznania importu usług i do opodatkowania w Polsce. Stowarzyszenie będzie zobowiązane do naliczenia i odprowadzenia podatku VAT z zastosowaniem właściwej stawki podatku VAT z tytułu nabycia usługi elektronicznej w postaci programu komputerowego od podmiotu z USA.

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ANDRZEJ TAUDUL
tel. +48 502 184 839
andrzej.taudul@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

Al. Racławickie 8, 20-037 Lublin
tel. 519 407 698, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl